

Για την ειδική συνθήκη της φυλάκισης

και την ειδικότερη συνθήκη φυλάκισης των πολιτικών κρατουμένων

Στα τέλη του 18^{ου} αιώνα παρατηρείται στη Δυτική Ευρώπη ένας μετασχηματισμός στον τρόπο αντιμετώπισης του εγκλήματος από την αστική ποινική δικαιοσύνη. Σύμφωνα με το νέο δόγμα, τα αδικήματα που διαπράττονται εφεξής δεν στρέφονται ενάντια στο πρόσωπο του μονάρχη που ταυτίζονται τόσο με τον ίδιο το νόμο, όσο και με την υπεράσπισή του, αλλά εναντίον ολόκληρης της κοινωνίας, η οποία πλέον καλείται να προστατευθεί από τις αναταράξεις που προκαλούνται στη συνοχή της αντιμετωπίζοντας τον εχθρό στο εσωτερικό της. Την περίοδο της νεωτερικότητας και ως απόρροια της διάδοσης των φιλελεύθερων ιδεών, η έννοια της ατομικής ελευθερίας ανάγεται στο ύψιστο αγαθό προς υπεράσπιση και αντίστοιχα η αποστέρησή της αποκτά τον χαρακτήρα της τιμωρίας. Καθιερώνεται ήδη πόλοι σταδιακά η ποινή του εγκλεισμού, της φυλάκισης ως πειθαρχικού μηχανισμού διαχείρισης, επιτήρησης και ελέγχου της ζωής. Παράλληλα, η σταδιακή κατάργηση των βασανιστηρίων σε ολόκληρη την Ευρώπη, σηματοδοτεί την αλλαγή της στόχευσης της τιμωρητικής εξουσίας σχετικά με το πρόσωπο που παραβιάζει το νόμο. Στόχος γίνεται πλέον η αναμόρφωση και ανάπλαση του χαρακτήρα του εγκληματία με την υποτιθέμενη μετέπειτα ομαλή επανένταξή του στο κοινωνικό σύνολο.

Τα νομοθετικά πλαίσια, οι δικαστικές εξουσίες και το σωφρονιστικό σύστημα που επικράτησαν, σαν θεσμικά κατασκευάσματα των ισχυρών που είναι, είχαν πάντα ταξικό χαρακτήρα. Στόχευαν και στοχεύουν στους φτωχούς, τους περιθωριοποιημένους και αποκλεισμένους, τους μετανάστες, τα καταπιεσμένα αλλά αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας που έχουν λόγους και συμφέρον να εναντιώνονται στα σχέδια κράτους και κεφαλαιού και να αμφισβητούν έμπρακτα το μονοπώλιό τους στη βία. Στοχεύουν εντέλει στον εσωτερικό εχθρό, και σκοπός τους είναι αφενός να τιμωρήσουν και να εξουδετερώσουν κάθε έκφραση αντίστασης, από τους εργατικούς αγώνες και τις απεργιακές διαδηλώσεις μέχρι την αντιφασιστική δράση, τις τοπικές διεκδικήσεις και τις δομές των ανταγωνιστικών κινημάτων, κι αφετέρου να παραδειγματίσουν την υπόλοιπη κοινωνία, επιβάλλοντας τον φόβο ώστε να εδραιωθούν η υποταγή, η πειθαρχηση και η παραίτηση.

Σε μια κοινωνία οργανωμένη με τέτοιον τρόπο ώστε να αναπαράγονται οι ταξικές αντιθέσεις και ανισότητες, η παραβατικότητα και το έγκλημα δεν μπορεί παρά να αποτελούν δομικά στοιχεία της. Κι ας προσπαθούν να μας πείσουν οι επιστημονικοί εκπρόσωποι των αφεντικών ότι ο άνθρωπος ρέπει από τη φύση του προ το έγκλημα. Εξάλλου, η συντριπτική πλειοψηφία των κρατουμένων αποτελείται από άτομα που, όχι μόνο δεν έχουν στη δούλεψή τους στρατούς δικηγόρων να τα υπερασπιστούν, ή την οικονομική ευχέρεια να εξαγοράσουν τις ποινές τους, αλλά που ανήκουν στα πλέον εξαθλιωμένα και υποτιμημένα τμήματα της κοινωνίας: μετανάστες και μετανάστριες χωρίς χαρτιά, μικροκλέφτες, φτωχοδιάβολοι και τοξικοεξαρτημένοι/ες, άνθρωποι των οποίων τα «εγκλήματα» σχετίζονται άμεσα με τη θέση τους στον πάτο της ταξικής πυραμίδας, χαρακτηριστικό το οποίο η κυριαρχία πασχίζει εναγωνίως να αποκρύπτει. Είναι ακριβώς η έννοια του όρου «έγκλημα» και η θεσμική ερμηνεία του που προσαρμόζονται κάθε φορά από την καθόλου τυφλή δικαιοσύνη, ώστε να χωράνε τις πράξεις όλο και περισσότερων από τις παραπάνω τάξεις.

Στην ίδια κατεύθυνση, ως «εγκληματική» χαρακτηρίζεται και αντιμετωπίζεται από την εξουσία και ο δράστης όσων απείθαρχων τεκμηριώνουν δημόσια τις επιλογές τους με ένα πολιτικό σκεπτικό που καταφέρεται ενάντια σε κράτος και κεφαλαιο, αμφισβητώντας τις κυρίαρχες ιδεολογίες (καπιταλισμός, ρατσισμός, σεξισμός, πατριαρχία, θρησκεία κ.λπ.). Οι φορείς τέτοιων σκεπτικών και επιλογών διώκονται με μανία και όταν συλλαμβάνονται και φυλακίζονται, οι θεσμοί των ισχυρών τους επιφυλάσσουν ιδιαίτερη μεταχείριση.

Οι πολιτικοί/ές κρατούμενοι/ες αποτελούν κομμάτι του ανταγωνιστικού επαναστατικού κινήματος¹ οι οποίοι/ες ακόμα και εντός των τειχών αναπτύσσουν αντιστάσεις, αποδεικνύοντας ότι η φυλακή δεν μπορεί να σταθεί εμπόδιο στη διάχυση του λόγου και την οργάνωση του αγώνα. Τάσσονται ανοιχτά ενάντια στο κράτος, τον καπιταλισμό και τις κρατικές μεθοδεύσεις, το σωφρονιστικό σύστημα και τον εγκλεισμό, τις πολιτικές στοχοποιήσεις και διώξεις, ενώ παράλληλα συμμετέχουν σε αιτηματικούς αγώνες που διεκδικούν καπλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Η πολυτέλεια των βιβλίων, του προσωπικού χώρου εντός των κελιών, της θέρμανσης, της επαρκούς σίτισης, του προαυλισμού κ.ά. είναι αποτέλεσμα μακροχρόνιων και σκληρών αγώνων. Αγώνων στους οποίους οι πολιτικοί/ές κρατούμενοι/ες πρωτοστάτησαν και με όχημα την αλληλεγγύη οργάνωσαν τις απαραίτητες αντιστάσεις. Αγώνων που δόθηκαν με όλους τους κρατούμενους και φτάσανε νικηφόρα ως το τέλος. Τέτοιοι αγώνες αποτελούν πεδίο συνάντησης και ζύμωσης για τους περισσότερους φυλακισμένους. Έτσι, συχνά οι σχέσεις που αναπτύσσονται αφήνουν μια θετική παρακαταθήκη για τους αγώνες εντός των φυλακών που θα έρθουν.

Το κράτος από τη μεριά του αντεπιτίθεται προσπαθώντας να φιμώσει τον πόγιο των συντρόφων και να καταστείται η δράστης τους με σκοπό την ηθική αλλά και φυσική εξόντωσή τους. Σε ένα νοσηρό περιβάλλον με άθλιες συνθήκες υγείευντας και ανύπαρκτη υγειονομική περίθαλψη για τους κρατούμενους και τις κρατούμενες (χαρακτηριστικό παράδειγμα το νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού), όπου ευδοκιμούν μεγεθυμένα όλα τα σάπια χαρακτηριστικά της εκτός των τειχών κοινωνίας (ιεραρχίες, συμμορίες, ανέσεις και πολυτέλειεις για τους οικονομικά επιφανείς), όπου το γλυψίμο και η σύναψη σχέσεων με τους δεσμοφύλακες εξασφαλίζουν πιπότερη μεταχείριση και προνόμια, όπου οι καταδότες επιβραβεύονται πλέον με απαλλακτικά βουλεύματα ή με μείωση της ποινής τους, σε ένα τέτοιο περιβάλλον λοιπόν οι πειθαρχικές διώξεις συντρόφων επειδή δεν συμμορφώνονται και δεν σιωπούν, οι ξυλοδαρμοί και οι εξευτελιστικοί έλεγχοι στα κελιά με τη συνοδεία ΕΚΑΜ και ΜΑΤ, οι εκβιασμοί, οι εκδικητικές μεταγωγές, οι αρνήσεις επισκεπτηρίων και οι ειδικές συνθήκες κράτησης και αποτελούν συνήθεις

1 Είναι φαιδρή και προκλητική η αξίωση των νεοναζί γενικά, και των χρυσαυγιτών ειδικά, να σφετεριστούν την ταυτότητα των πολιτικών κρατουμένων κατά τη δίωξή τους, αφ' ης στιγμής βασίζονται, υποστηρίζουν, και εξωθούν στο ακρότατο όριό της τη νεοφιλελεύθερη πολιτική, την οποία διατείνονται ότι πολεμούν. Πώς θα μπορούσαν άλλωστε να είναι πολιτικά τα αίτια μιας δίωξης, όταν διώκτης και διωκόμενος ταυτίζονται ως προς το πολιτικό φρόνημα, απλά τυχαίνει κάποιες φορές να τα χαλάνε στην πρακτική;

πρακτικές. Πρακτικές που επιβάλλονται σε συνέχεια μιας γενικότερης πολιτικής στρατηγικής που εφαρμόζει το κράτος, φέρνοντας προ ψήφιση ανά τακτά -αλλά όχι τυχαία- χρονικά διαστήματα νόμους οι οποίοι συνθέτουν ένα ιδιότυπο καθεστώς εξαίρεσης για τους πολιτικούς κρατούμενους, νομιμοποιώντας την ακραία καταστολή, πάντα με την κάλυψη του υπουργείου Δικαιοσύνης.

Πιο συγκεκριμένα, το 1978, σε μια περίοδο έντονων εργατικών και κοινωνικών αγώνων, ψηφίζεται ο νόμος 774/1978 «Περί καταστολής της τρομοκρατίας και προστασίας του δημοκρατικού πολιτεύματος». Ο δεύτερος αντιτρομοκρατικός νόμος έρχεται την περίοδο της κυβέρνησης Μητσοτάκη το 1990 με τον νόμο 1916/1990 «Για την προστασία της κοινωνίας από το οργανωμένο έγκλημα». Από το 2001 και μετά, και με αφορμή τις επιθέσεις στους δίδυμους πύργους, ψηφίζεται ο αντιτρομοκρατικός νόμος 187, μια προσπάθεια από την πλευρά του κράτους να καταστεί με τις πιο ακραίες ποινικές διώξεις τις ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις. Το 2004, κατά την περίοδο των οιλυμπιακών αγώνων, εφαρμόστηκε ο 187^Α. Έκτοτε, το κρατικό νομικό οπλοστάσιο εμπλουτίζεται συνεχώς, ώσπου το 2009, αμέσως μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, ψηφίζεται ο κουκουλοφόρος νόμος, ενώ το 2010 έρχονται να συμπληρώσουν τον αντιτρομοκρατικό νόμο 187^Α νέες διατάξεις «περί τρομοκρατικής οργάνωσης». Κι ενώ μέχρι τότε ποτέ δεν είχε ομολογηθεί ροτά για ποιος κατηγορείται η καμπάνα, τώρα ο εχθρός φωτογραφίζεται με ακρίβεια. Πρόκειται βέβαια για τους πολιτικούς αντιπάλους κράτους και καπιταλισμού.

Με λίγα λόγια λοιπόν, διώκονται ο πολιτικός λόγος και η πολιτική δράση. Διώκονται τα αγωνιζόμενα κομματια της κοινωνίας που οργανώνονται ενάντια στην εξαθλίωση των ζωών μας, ενάντια στον κρατικό μυχανισμό, τον καπιταλισμό και οτιδήποτε μας καταπιέζει. Διώκονται οι αναρχικοί, οι κομμουνιστές και οποιοσδήποτε μπορεί να θεωρηθεί με τις πράξεις του εχθρός του πολιτεύματος και του υπάρχοντος συστήματος. Προκειμένου να καταδικαστεί κανείς, αρκεί πλέον να έχει απλά κατηγορηθεί ως μέλος κάποιας οργάνωσης, κι ας μην έχει διαπράξει οτιδήποτε ποινικά κοιλάσιμο. Αρκεί να έχει συγγενικές ή φιλικές σχέσεις με άτομα που κατηγορούνται ήδη. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις στις οποίες έχουν στηθεί οιλόκληρες σκευωρίες βασισμένες αποκλειστικά στην ένταξη σε οργάνωση ή τις ποινικοποιημένες σχέσεις, ενώ απλές κατηγορίες πλημμεληματικού χαρακτήρα έχουν αναβαθμιστεί σε τρομοκρατικές ενέργειες με αποτέλεσμα πολλαπλάσιες και εξοντωτικές ποινές. Ποινές που ακολουθούν την απαγγελία κατηγοριών σε δικαστήρια χωρίς ενόρκους, παρά μόνο με επαγγελματίες δικαστές.

Το 2014, με υπουργό Δικαιοσύνης τον Αθανασίου, ψηφίστηκε νομοσχέδιο για τη δημιουργία φυλακών υψίστης ασφαλείας (φυλακές τύπου Γ), οι οποίες προορίζονται για «τρομοκράτες» και σε σημασμένους βαρυποινίτες, μια επικοινωνιακή εκστρατεία του κράτους μέσω των μέσων μαζικής παραπληροφόρησης να ταυτίσει στη συνείδηση της κοινωνίας την επαναστατική πολιτική δράση με το κοινό ποινικό έγκλημα. Πρόκειται για φυλακές στις οποίες ο προαυλισμός είναι απειροελάχιστος, φυλακές όπου στερείται η προβληπόμενη μετά από κάποια χρόνια εγκλεισμού άδεια, όπου τα ειδικά διαμορφωμένα κελιά στοχεύουν στην ψυχολογική εξόντωση και κατάρρευση, όπου η απόλυτη ακόμα κι αν ο κρατούμενος έχει εκτίσει το απαιτούμενο τμήμα της ποινής του απαγορεύεται, όπου το δικαίωμα στην επικοινωνία, είτε φυσική, είτε τηλεφωνική, περιορίζεται στο ελάχιστο. Πρόκειται για ένα καθεστώς εξαίρεσης

μέσα στην εξαίρεση, μια φυλακή μέσα στη φυλακή. Η σχετική νομοθεσία στοχεύει χωρίς περιστροφές τόσο τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες εντός των τειχών, καταστέλλοντας και αποτρέποντας οποιαδήποτε προσπάθεια κινητοποίησης για καλύτερες συνθήκες εγκλεισμού, όσο κι αυτούς/ές εκτός, επιχειρώντας να κάμψει το πιθικό τους υπό τις απειλές με καταδίκες βάσει των τρομονόμων 187 και 187^Α. Η δε επικοινωνία των έγκλειστων με τους ελεύθερους δυσχεραίνεται συστηματικά, όταν δεν αποκόπτεται εντελώς.

Επί συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ, οι φυλακές τύπου Γ καταργήθηκαν. Βέβαια, η κατάργηση αυτή δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα ακόμα τριτης συγκυβέρνησης για να βγάλει μπροστά το αριστερό της προσωπείο και να ευχαριστήσει το για χρόνια εκπαιδευμένο στα ανθρώπινα δικαιώματα ακροατήριο της, αφού de facto οι συνθήκες εγκλεισμού παραμένουν ίδιες και χειρότερες. Και πώς θα μπορούσε να ισχύει οτιδήποτε διαφορετικό, όταν το μόνο που έχει αιλλάξει είναι το πολιτικό προσωπικό, όταν το κράτος έκτακτης ανάγκης όχι μόνο «έχει συνέχεια», αλλά παραμένει στην ουσία του αμετάβλητο.

Στη συνέχεια παρατίθενται σύντομα τα χρονικά σύλληψης και δίωξης ορισμένων μόνο πολιτικών κρατουμένων, ώστε οι πιο κραυγαλέες περιπτώσεις καταστρατήσουν των νόμων του ίδιου του αστικού κράτους, ειδικής και εκδικητικής μεταχείρισης, ή μπάτσικης σκευωρίας, του πρόσφατου παρελθόντος.

Ο αναρχικός **Κώστας Σακκάς** συλλαμβάνεται το 2010, κατηγορείται για ένταξη στην οργάνωση Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς (ΣΠΦ) και αμέσως προφυλακίζεται. Ο ίδιος αρνείται τις κατηγορίες, και στοιχεία που να επιβεβαιώνουν τις κατηγορίες που του απαγγέλθηκαν δεν υπάρχουν. Ενώ το ανώτατο όριο προφυλάκισης που ορίζει ο νόμος για κακουργηματικές κατηγορίες ανέρχεται σε 18 μήνες, το συμβούλιο εφετών αποφασίζει την παράταση της προφυλάκισής του στους 30 μήνες. Αποκορύφωμα αυταρχισμού αποτέλεσε η τρίτη κατάσειρά επιμήκυνση της παράνομης προφυλάκισης στους 36 μήνες. Έτσι, αμέσως μετά την ανακοίνωση της απόφασης, ο Σακκάς ξεκινάει απεργία πείνας. Υστερα από 38 μέρες, ο αγώνας του σε συντονισμό με το κίνημα αιλληγγύης που αναπτύσσεται έκτος των τειχών καταφέρνουν την αποφυλάκισή του.

Την 5η Μάη του 2010, ημέρα ψηφίσης του πρώτου μνημονίου, χιλιάδες διαδηλωτές κατεβαίνουν στο δρόμο πλαισιώνοντας τη γενική απεργία που έχει κηρυχθεί. Κατά τη διάρκεια της πορείας, ομάδα ατόμων εφορμεί προς την τράπεζα Marfin επί της Σταδίου με αποτέλεσμα τον θάνατο τριών εργαζομένων από τις αναθυμιάσεις της φωτιάς που ξεσπάει. Την επόμενη στιγμή, τα κανάλια αρχίζουν να επιδίδονται στο γνωστό τους παραδήρημα περί δολοφόνων αναρχικών, γνωστών-αγνώστων και διαδηλωτών-μπαχαλάκηδων. Έναν χρόνο μετά προσαγάγονται τέσσερα άτομα με μοναδικά στοιχεία ένα ανώνυμο σημείωμα που ονομάτιζε ως δράστη των αναρχικών σύντροφο **Θιδωρή Σίψα**, αιλλά και φωτογραφίες από κάμερες ασφαλείας. Ο εισαγγελέας αδυνατεί να αποδώσει κατηγορίες κι έτσι αφίνονται ειλεύθεροι. Τα μέσα μαζικής παραπληροφόρησης συνεχίζουν να ζητάνε την καταδίκη των ενόχων φωτογραφίζοντάς τους, κάνοντας λόγο για ασύλληπτους δολοφόνους, μη απόδοση δικαιοσύνης, ασυλία στον αναρχικό χώρο και άλλα ποιλά. Έτσι, τον Μάη του 2013, την 3η επέτειο του τραγικού γεγονότος, ο εισαγγελέας ασκεί δίωξη σε βαθμό κακουργήματος για την δολοφονία των τριών εργαζομένων στην τράπεζα Marfin στον Σίψα και σε ακόμα ένα άτομο που κατηγορείται για την απόπειρα εμπροσμού του βιβλιοπωλείου

Ιανός στη Σταδίου. Ύστερα από επανειλημμένες αναβολές, ξεκινάει η δίκη του συντρόφου το 2016 στο μεικτό ορκωτό κακουργιοδικείο. Τελικά, κρίνεται πανηγυρικά αθώος. Ο αγώνας που δόθηκε επί 6 συναπτά έτη ενάντια στα αιμοσταγή παπαγαλάκια των ΜΜΕ, τα οποία έδρασαν κατ' εντολή της κρατικής ασφάλειας και του υπουργείου Δικαιοσύνης στην προσπάθειά τους να βρουν έναν τυχαίο αποδιοπομπαίο τράγο, να τον διασύρουν και να τον γονατίσουν ηθικά αλλά και ψυχολογικά, δικαιώνεται. Έναν αποδιοπομπαίο τράγο που ποτέ δεν αρνήθηκε τη συμμετοχή του στους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Γι' αυτήν του την πολιτική δράση στην προστροφος Σίψας κάθισε στο σκαμνί του κατηγορούμενου. Παρ' όλο που τα τηλεδικεία είχαν αποφασίσει ότι έπρεπε να στοχοποιηθεί ένας αναρχικός, η χοντροκομμένη σκευωρία κατέρρευσε παταγωδώς. Η προσπάθειά τους να ποινικοποιήσουν τη συμμετοχή στις διαδηλώσεις με οποιοδήποτε μέσο και να καταστήσουν τους πάντες εν δυνάμει διολοφόνους, δεν καρποφόρησε.

Ο αναρχικός κομμουνιστής **Τάσος Θεοφίλου** συλληφθέαται το 2012 κατηγορούμενος για τη ληστεία υποκαταστήματος της Alpha Bank στην Πάρο, τη δολοφονία του οδηγού ταξί που προσπάθησε να σταματήσει τους δράστες αλλά και για συμμετοχή στην οργάνωση ΣΠΦ. Ο ίδιος αρνείται τις κατηγορίες, ενώ το μόνο αποδεικτικό στοιχείο για τη συμμετοχή του στη ληστεία είναι ένα καπέλο στο οποίο ανιχνεύεται το DNA του. Ένα καπέλο το οποίο δεν υπήρχε στις φωτογραφίες της αστυνομίας του τόπου εγκλήματος, αλλά ούτε και στα στοιχεία που περισυλλέχτηκαν εκείνη την ημέρα στην Πάρο. Η αντιτρομοκρατική ισχυρίζεται πως δέχτηκε ανώνυμο τηλεφώνημα καθ' υπόδειξη του οποίου προέβη στη σύλληψη του συντρόφου. Ωστόσο, στο δικαστήριο κανένας από τους μάρτυρες δεν αναγνωρίζει τον Θεοφίλου, ούτε καν θυμάται την ύπαρξη του συγκεκριμένου καπέλου ενώ σημαντική είναι η κατάθεση που δίνει χημικός τεκμηριώνοντας επιστημονικά πως δεν νοείται κατηγορία βάσει γενετικού υλικού σε κινητό αντικείμενο. Ο Θεοφίλου λοιπόν αθωώνεται για την κατηγορία συμμετοχής στην οργάνωση ΣΠΦ αλλά καταδικάζεται σε 25 χρόνια κάθειρξης κατά συγχώνευση για το αδίκημα της συνέργειας σε ανθρωποκτονία, και το αδίκημα της απλής ληστείας. Αμέσως ασκείται έφεση υπέρ της πλήρους απαλλαγής του από τις κατηγορίες, αλλά ταυτόχρονα έφεση «υπέρ του νόμου» ασκεί και ο εισαγγελέας Δράκος, ελπίζοντας σε πιο σκληρή καταδικαστική απόφαση για τον Θεοφίλου στην επανάληψη της δίκης και επαναφέροντας παράλληλα την κατηγορία της «ένταξης στη τρομοκρατική οργάνωση ΣΠΦ». Ύστερα από 5 χρόνια φυλάκισης, ο σύντροφος δίνει τον δικό του δίκαιο αγώνα, ενώ το εφετείο είναι σε εξέλιξη ενάντια στη μπάτσικη σκευωρία που στήθηκε για άλλη μια φορά στα εργαστήρια της αντιτρομοκρατικής. Δεν είναι μόνο η βίαιη λήψη DNA κατά την προσαγωγή του, ούτε η δημιουργία ψευτικών πειστηρίων και το πιθανό φύτεμα του DNA στο καπέλο που εξοργίζουν, αλλά και η απόπειρα μπάτσων και δικαιοσύνης να λειτουργήσουν και να αποφασίσουν βάσει των πολιτικών φρονημάτων του κατηγορούμενου, και όχι βάσει του κατηγορητηρίου. Η καταδίκη του Θεοφίλου δεν ήταν αποτέλεσμα αποδεικτικών στοιχείων, αλλά πολιτικών πεποιθήσεων και δράσης.

Ο κομμουνιστής **Σάββας Ξηρός** βρίσκεται έγκλειστος από το 2001, όταν εκείνο το μοιραίο βράδυ έσκασε στα χέρια του ο εκροκτικός μηχανισμός που μετέφερε στο λιμάνι του Πειραιά. Βαριά τραυματισμένος μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός, όπου φρουρούνταν σε 24ωρη βάση. Οι τακτικές που χρησιμοποιήθηκαν για την ανάκρισή του κατέλυσαν κάθε έννοια νομιμότητας, αφού μπουκώνοντάς τον στα χάπια ενώ βρισκόταν σε άθλια κατάσταση

βαρύτατα τραυματισμένος από την έκρηκτη, κατάφεραν μέσω βασανιστηρίων και απειλών να αποσπάσουν πληροφορίες που θα οδηγούσαν στην σύλληψη άλλων μελών της 17N. Με τον τραυματισμό του, ο Ξηρός αποκτά μόνιμη αναπηρία 68% ενώ με την πάροδο των χρόνων το ποσοστό αναπηρίας του ανεβαίνει σε 80%. Αυτό το ποσοστό προκύπτει από την τύφλωση στα μάτια, τη βαρηκοΐα, την σκλήρυνση κατά πλάκας, τον ακρωτηριασμό του δεξιού άκρου, πολυνευροπάθεια, βρογχικό άσθμα και πολλές άλλες ακόμα παθήσεις που επιβαρύνουν περαιτέρω την κατάσταση της υγείας του. Έτσι, το 2014 με ποσοστό αναπηρίας 93% αιτείται την κατ' οίκον έκτιση του υπόλοιπου της ποινής του. Η αίτηση του απορρίπτεται ομόφωνα δίνοντας συνέχεια στον αργό θάνατο τον οποίο το κράτος και οι δικαστές του αποφασίζουν ως ποινή για τον Ξηρό. Το 2015, ενώ υπουργός δικαιοσύνης επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ ήταν ο βουλευτής Παρασκευόπουλος, ψηφίζεται νομοσχέδιο που προβλέπει μεταξύ άλλων τη δυνατότητα ατόμων με αναπηρία άνω του 80% να αποφυλακίζονται. Όπως αναμενόταν, ξεσπάει κύμα αντιδράσεων από τα ΜΜΕ σε αγαστή συνεργασία με την Πρεσβεία των ΗΠΑ, η οποία ασκεί πιέσεις και εκβιάζει πολιτικά ακόμα και τώρα, 15 χρόνια μετά την σύλληψη και φυλάκιση των μελών της 17N, στέλνοντας «ραβασάκια» στην εκάστοτε κυβέρνηση κάθε φόρα που το ζήτημα της 17N έρχεται στην επικαιρότητα. Ωστόσο, ήρθε νομοθετική ρύθμιση στη βουλή η οποία ανέφερε ότι, ειδικά για τον Ξηρό και άλλον έναν κρατούμενο, η αποφυλάκιση θα γίνει με κατ' οίκον εγκλεισμό και φορώντας το περίφημο βραχιολάκι. Φυσικά, ο Ξηρός αρνείται το βραχιολάκι και παραμένει μέχρι και σήμερα στο νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού με 98% αναπηρία καταδικασμένος σε αργό και βασανιστικό θάνατο. Αξιομνημόνευτη παρ' όλα αυτά είναι η υπόσχεση του πρωθυπουργού Τσίπρα στον υπουργό εξωτερικών των ΗΠΑ Τζον Κέρι, έπειτα από τηλεφωνική επικοινωνία, ότι ο Ξηρός δεν υπάρχει περίπτωση να αποφυλακίστει αλλά θα κρατείται κατ' οίκον με βραχιολάκι, κι έτσι θα ελέγχεται καλύτερα!

Ύστερα από την αποκάλυψη του σχεδίου απόδρασης από τις φυλακές Κορυδαλλού και τη σύλληψη του Χριστόδουλου Ξηρού, η αντιτρομοκρατική σε επικείρωσή της συλληφθέαντες την Αγγελική Σπυροπούλου κατηγορώντας τη για συμμετοχή στην οργάνωση ΣΠΦ, αλλά και ως συνεργό του Ξηρού. Παράλληλα συλληφθέανται ο **Αθηνά Τσάκαλου**, μπτέρα των Γεράσιμου και Χρήστου Τσάκαλου, και η **Εύη Στατήρη**, σύντροφος του Γεράσιμου Τσάκαλου, με την κατηγορία της υπόθαλψης εγκληματία, αφού η Σπυροπούλου διέμενε στο πατρικό σπίτι των αδερφών Τσάκαλου στη Σαλαμίνα. Αμέσως, ο ειδικός εφέτης ανακριτής αποφασίζει την προφυλάκισή τους, με την κατηγορία ότι αποτελούν μέρη της οργάνωσης ΣΠΦ. Τα πραγματικά μέρη της ΣΠΦ ξεκινούν απεργία πείνας και ύστερα από σχεδόν ένα μήνα, με πρόταση του εισαγγελέα, το συμβούλιο εφετών αποφασίζει την αποφυλάκιση της Τσάκαλου, επιβάλλοντας βαρύτατους περιοριστικούς όρους. Ύστερα από πολλές αποτυχημένες αιτήσεις αποφυλάκισης, 7 μήνες κράτησης και 19 μέρες απεργίας πείνας, καταφέρνει και η Στατήρη να αποφυλακίστει, επίσης με σκληρούς περιοριστικούς όρους.

Αντίστοιχη περίπτωση ποινικοποίησης συγγενικών και φιλικών σχέσεων αποτελεί και αυτή της **Μαρίας Θεοφίλου** η οποία, μπροστά στα μάτια των δύο ανήλικων παιδιών της, συλληφθέανται χωρίς καμία κατηγορία και προφυλακίζεται πλόγω του ότι είναι συντρόφισσα του καταζητούμενου Γ. Πετρακάκου, φερόμενου ως συνεργό του αναρχικού, μέλους της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας, Νίκου

Μαζιώτη. Αποφυλακίζεται έπειτα από σχεδόν 4 μήνες, αφού πρώτα έχει διασυρθεί από το μιντιακό συρφετό.

Η αναρχική **Πόλη Ρούπα**, μέλος της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας, συλλαμβάνεται τον Γενάρη του 2017 στο σπίτι της, ύστερα από επιχείρηση της αντιτρομοκρατικής. Αμέσως οδηγείται στα κρατητήρια της ΓΑΔΑ ενώ το διάρκεια του παιδιού συγγενικό πρόσωπο που θα οριστεί από τους γονείς πρέπει να παραλάβει το παιδί, η αστυνομία το κρατάει φρουρούμενο και με τη συνδρομή ειδικών ψυχολόγων που το ανακρίνουν, προσπαθεί να αποσπάσει στοιχεία και πληροφορίες. Παράλληλα, απαγορεύουν την επικοινωνία με τη γιαγιά και τη θεία του. Το παιδί αφήνεται ελεύθερο ύστερα από μερικές ημέρες αφού έχουν ξεκινήσει από την πρώτη στιγμή της ομηρίας απεργία πείνας και δίψας οι γονείς του Πόλη Ρούπα και Νίκος Μαζιώτης, και η Κωνσταντίνα Αθανασοπούλου, επίσης μέλος του Επαναστατικού Αγώνα. Πρόκειται για την εκδικητική απαγωγή του δικαιού του παιδιού, για τη χυδαία χρησιμοποίησή του ως όπλο ψυχολογικής και ιθικής εξόντωσης και πίεσης των γονιών του.

Ο κομμουνιστής **Δημήτρης Κουφοντίνας** βρίσκεται στις φυλακές Κορυδαλλού εδώ και 15 χρόνια έχοντας αναλάβει την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής του στην ένοπλη επαναστατική οργάνωση 17N. Εδώ και 7 χρόνια δικαιούται άδειες αφού έχει εκτίσει 8 χρόνια φυλάκισης, αλλά το πειθαρχικό συμβούλιο των φυλακών τις αρνείται. Κι αυτό επειδή ο Κουφοντίνας δεν είναι ένας απλός κρατούμενος. Στο πρόσωπό του βλέπουν έναν αγωνιστή ο οποίος δεν αποκήρυξε ποτέ τη δράση του και δεν κράτησε ποτέ το στόμα του κλειστό όσα χρόνια βρίσκεται στη φυλακή σε ακραίο καθεστώς εγκλεισμού και επιτήρησης. Κι όταν του ζητήθηκε δήλωση πολιτικής μετάνοιας, αρνήθηκε. Οι ιθύνοντες διώκτες διατείνονται ότι δεν αναγνωρίζουν το στάτους του πολιτικού κρατούμενου στους έγκλειστους συντρόφους, όμως η κινητοποίηση της αστυνομίας και το lockout στη Νομική προ ολίγων μηνών, όταν επρόκειτο να μιλήσει τη πλεφωνικά σε εκδήλωση ο Κουφοντίνας για το ζήτημα της άδειάς του, άλλο μαρτυρούν. Εξάλλου, εκβιάστηκε ευθέως πως αν συμμετάσχει στην εκδήλωση, θα τιμωρηθεί πειθαρχικά και θα χάσει το δικαίωμα της αίτησης για άδεια.

Όσο με αφορά, επαναλαμβάνω άλλη μια φορά ότι η μόνη δήλωση που μπορώ να κάνω είναι ότι δεν υπογράφω δηλώσεις μετανοίας, ότι είμαι από εκείνους που δεν εξαργυρώνουν την όποια άδεια με τύμημα τη συνείδησή τους. Κι ότι θα συνεχίσω και αυτόν τον αγώνα με όσα μέσα διαθέτει ένας πολιτικός κρατούμενος, γιατί εμείς την επαναστατική και προσωπική αξιοπρέπεια δεν τη βάζουμε στο ζύγι.

Δημήτρης Κουφοντίνας

Αντίστοιχη είναι και η περίπτωση του αναρχικού **Κώστα Γουρνά**, ο οποίος έχει επίσης αναλάβει την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής του στην οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας. Το συμβούλιο των φυλακών αρνείται να του χορηγήσει την προβλεπόμενη άδεια, ενώ ο ίδιος χαρακτηριστικά αναφέρει:

Από τη μεριά μου, η μόνη δήλωση που έχω να κάνω είναι αυτή της στράτευσής μου στον κόσμο του αγώνα, της ολόψυχης διάθεσης της ζωής μου στην υπηρεσία των ιδανικών της κοινωνικής επανάστασης, για έναν κόσμο όπου το δίκιο θα συμβαδίζει με την ελευθερία. Θα συνεχίσω να υπερασπίζομαι τα δικαιώματα που κατέκτησαν κρατούμενοι πριν από μένα με σκληρούς αγώνες,

χωρίς τη διάθεση να χαρίσω σε κανέναν το δικαίωμα της άδειας. Απέναντι στο καθεστώς εξαίρεσης που μας έχει επιβληθεί κι ενάντια σε πολυκές διαχωρισμού που περικαρακώνουν τις θέσεις μας, με το σύνολο των αγωνιζόμενων πολιτικών κρατουμένων για το σπάσω της ειδικής μεταχείρισης που βιώνουμε.

Κώστας Γουρνάς

Εξίσου χαρακτηριστικές εκδικητικής μανίας είναι και οι περιπτώσεις των αναρχικών πολιτικών κρατούμενων **Γιώργου Καραγιαννίδη**, **Γρηγόρη Σαραφούδη**, **Νίκου Ρωμανού** και **Φοίβου Χαρίση**, από τους οποίους ναι μεν το κράτος και οι εκπρόσωποί του δεν έχουν ζητήσει ακόμα δηλώσεις μετάνοιας, αλλά εφευρίσκοντας γραφειοκρατικά κολλήματα τους αρνούνται τις άδειες.

Συνοψίζοντας, όσο οξύνεται ο ταξικός πόλεμος, τόσο θα διευρύνεται η θεσμισμένη συνθήκη εξαίρεσης προκειμένου να χωράει όλο και περισσότερους από τα πιο υποτιμημένα στρώματα και απείθαρχα κομμάτια της κοινωνίας. Εκφράσεις αυτής της συνθήκης είναι μεταξύ άλλων η δίωξη και η φυλάκιση, αλλά και η περαιτέρω ειδική και εκδικητική μεταχείριση που επιφυλάσσει το κράτος για τους/τις πολιτικούς/ές κρατούμενους/ες, επιδιώκοντας την αποποιητικοποίηση, την κοινωνική απομόνωση, τον συναισθηματικό ακρωτηριασμό, την οικονομική απομύζηση και την ψυχολογική καταρράκωσή τους.

Είναι ζήτημα προτεραιότητας για την Υπόθεσή μας η αμφίδρομη επικοινωνία μεταξύ φυλακισμένων και ελεύθερων συντρόφων και συντροφιστών, η σύνδεση των αγώνων εντός και εκτός των τειχών, η κοινή πορεία και επέκταση των αγώνων αυτών. Ο ήδη αναλογικά τεράστιος αριθμός των διωκόμενων και φυλακισμένων αγωνιστών παρουσιάζει αυξητικές τάσεις, δεδομένων των οιλοένα περισσότερων και αυστηρότερων καταστατικών νόμων. Χθες στο στόχαστρο ήταν οι ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις, σήμερα οι αντιστεκόμενοι κάτοικοι χωριών και τα πιο πρωθυμένα τμήματα του ανταγωνιστικού κινήματος, αύριο οι απεργοί και ο/η καθένας/ μία από εμάς.

Ο αγώνας ενάντια στις φυλακές και την απάνθρωπη συνθήκη του εγκλεισμού είναι αναπόσπαστο μέρος του συνολικότερου αγώνα για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Η πολιτική, ηθική και υπηκοή υποστήριξη των πολιτικών κρατούμενων είναι για εμάς δεδομένη.

ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΝΕΙΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ

ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΠΟΛΙΤΙΚΑ, ΗΘΙΚΑ ΚΑΙ ΥΛΙΚΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

